

gebeurt, vindt men gewoonlijk niets. De ervarers zoeken is wel wijzer. Die denkt dadelijk als 't mannetje opvliegt: dat's nummer één en tracht nu nummer twee te ontdekken. En nu van tweeën één: of hij ziet den vogel loopen of hij ziet hem opvliegen en begint nu al een eind van te voren te zoeken. Vandaan z'n meerder succes.

Dat ten slotte in een vlakken Hollandschen polder de gelegenheid om deugdelijk de vogels te observeeren veel minder gunstig is dan in onze streken met de vele boschjes en heuvels tusschen en in het moerassige land, is zeker wel de voornaamste reden waardoor men daar niet zooveel van de vogels kan zien dan hier uw onderdanige dienaar.

Ambt Doetinchem.

A. JOMAN.

MIJNE BENTHEIMSCHE RINGSLANG.

AAR aanleiding van het artikeltje van den heer J. Boonstra in afl. 9, vorige jrg. van *D. L. N.* over de Ringslang, gevoel ik mij genoodzaakt eenige mijner ervaringen mede te deelen. Daar ik slechts eenige jaren op *D. L. N.* geabonneerd ben, ben ik niet bekend met den inhoud van den eersten en vierden jaargang en heb het dan ook in het geheel niet als eene bijzonderheid beschouwd, dat mijne slang padden eet, wel is het mij gebleken, dat ze er dol op is. Tevens maak ik van de gelegenheid gebruik eenige meerdere bijzonderheden van mijne slang te vertellen.

Verleden jaar ving ik haar op den eersten Augustus in het Bentheimer bosch, onder de vergroeide oude hagebeuken, gelijkende op geesten in allerlei grillige gedaanten, met lange armen, zoo goed beschreven door den heer Heimans in *D. L. N.* (zie deel XII bl. 61). Den volgenden dag werd ze zeer prozaisch, in een sigarenkistje gepakt, vanuit Oldenzaal weggestuurd naar Amsterdam, naar een vriend, die er in mijne afwezigheid voor mocht zorgen.

Den eersten tijd was ze erg wild en verspreide maar al te dikwijls haar minder welriekende geuren, doch dit verleerde zij spoedig en laat nu al rustig met zich spelen. Toch sist zij telkens, wanneer het deksel opengaat. Zoo mak is ze ook nog niet, of ze zal elke gelegenheid tot ontsnappen aangrijpen. Dit heeft ze al enkele malen getracht. Handig kan zij tegen de 55 c.M. hooge zijkant op gaan staan, haar kop over den rand leggen en er zich met groote krachtsinspanning overheen wurmen. Verscheidene malen heb ik haar in het grasperk in den tuin laten kruipen. In vlugge kronkels slingert zij zich dan door het hooge gras, nu en dan even rustend, het kopje er boven uitstekend, terwijl het gespleten tongetje onophoudelijk in beweging is. Een enkele maal gebeurde het, dat ik haar uit het oog had verloren, maar na eenigen tijd vond ik haar weer terug; ze was ongemerkt het pad overgestoken en zat daar onder de struiken bij de tuinschutting. Hier kon zij gelukkig niet doorheen en liet zich gewillig vangen. Een anderen keer was zij plotseling verdwenen, nergens was ze te vinden. Ik zocht den geheelen tuin door, maar zij was en bleef weg. Eindelijk vond ik haar weer op dezelfde plaats, waar ik haar het laatst gezien had. Toen ik haar wilde pakken, vluchtte ze tusschen de stengels van een heester, waar zij zich zoo netjes oprolde, dat het mij niets verwonderde, dat ik haar schuilplaats niet ontdekt had.

Spoedig legde zij een 15tal eieren, die echter niet uitkwamen, maar verschrompelden. Kleine, naakte slakjes wisten de rest wel op te ruimen, zoodat er enkel de leerachtige, taaie schalen overbleven.

Half September vervelde ze voor het eerst. De huid scheurt los bij den kop en wordt in haar geheel binnenstebuiten afgestroopt. In de natuur heb ik wel hemden zonder kop gevonden, maar bij dit was de kop er aan blijven zitten. Vooral de heldere circelronde oogschubben komen mooi uit.

De katten schijnen veel belang in het dier te stellen en zitten soms langen tijd achtereen halsrekkend naar het terrarium te kijken. Soms springt er wel eens een bovenop, maar gelukkig is het stevig genoeg gebouwd en kunnen ze er geen kwaad mee.

Een veertien dagen, nadat zij gevangen was, deed zij zich reeds te goed aan een groot aantal kikkertjes. Deze worden in grooten getale door haar verorberd; maar enkel kleintjes van vijf of zes centimeter lang.

Tegen den winter pakte ik het terrarium in hooi en na den veertienden November bleef de slang weg: ze had haar winterslaap aangevangen. Ik omwikkelde het terrarium verder met kleedjes, zoodat er wel lucht, maar geen licht in kon doordringen.

Deze slappe, regenachtige winter is erg hinderlijk geweest voor den winterslaap. Van mijne hagedissen zijn dan ook verscheidene omgekomen, maar de slang heeft alles goed doorgemaakt. Den zesden Maart reeds stond de zon flink op het terrarium en verscheen de slang even boven.

Na haar winterslaap begon ze weer te eten. Ik gaf haar niets anders als kikkertjes van bovengenoemde afmetingen. 22 Mei echter zag ik in eene sloot een paar groote groene, kikkers, zoo groot als een vuist. Ik wilde eens zien of de Benthemsche die aan zou durven. Daarom zette ik er een in het terrarium. In het begin schenen de dieren bang voor elkaar te zijn: de slang siste geweldig tegen haar nieuwen speelgenoot, die bij haar nadering wegsprong. »Op het laatst zal ze hem toch wel moeten aanvallen,« dacht ik, want indien ik er eens een klein kikkertje bij deed, werd dit direct door zijn soortgenoot opgegeten. Naderhand dook de kikker weg in het mos, zoodra de slang er aankwam, die dan kalm over hem heen kroop.

Tot elf Juni duurde deze toestand voort. Toen gaf ik de slang vijf kleinere kikkertjes, die achter elkaar werden verslonden, en een merkbaren hult nalieten. Nu deed ik er eene pad in. Dit dier deed in grootte niets bij den kikker onder. Dadelijk schoot de slang toe, greep haar bij een achterpoot en kreeg met veel moeite ook den tweeden poot te pakken, waarna zij het geheele dier langzaam naar binnen begon te werken. De pad gaf geen geluid, maar trok met de beide voorpooten en ook met den achterpoot, zoolang die nog vrij was. Zij hield zich overal aan vast en kroop vele malen onder de slang door. Deze liet niet los en draaide kalm mee, soms heele slagen om, aldoor maar vasthoudend, er zich niet om bekommerend hoe haar verdere lichaam zich knoopte, ontknootte, indraaide of ontklouwde. Eindelijk had zij hare tanden al in den rug van de pad gezet, haar keel was meer dan driemaal zoo dik als gewoonlijk, de schubben spanden. Het was of de slang scheuren zou. Nu bracht zij haar bovenkaak over die van de pad, die de oogen sloot en wanhopend den strijd scheen op te geven. De geheele schedel der pad, die grooter was dan die der slang, verdween in de diepte. Eindelijk staken nog alleen de twee voorpootjes er uit, tot ook die verdwenen en eindelijk alles binnen was. Betrekkelijk spoedig was de kop der slang weer in den normalen toestand, de hals slonk en de hult, walgelijk in zijne dikte, zakte verder af. De geheele maaltijd had ruim een half uur geduurd. Den volgenden tijd was de vraatzak, zooals te begrijpen is, erg traag en lag uren achtereen te zonnen, zonder zich te verroeren. Twaalf dagen later was de bobbel nog duidelijk merkbaar.

Dit was de eerste keer, dat ik haar een pad gaf. Ik weet niet of hieruit afgeleid moet worden, dat ze meer van padden dan van kikkers houdt, veeleer geloof ik, dat ze den grooten kikker niet aandurfde en wel de pad, al was die ook niets kleiner.

Ik voer mijn slang voornamelijk met kikkertjes, die zij nooit anders dan bij de achterpooten aanvalt. Het is wel een afgrijselijk gezicht, wanneer ze eenigszins grootere levend en piepend naar binnen werkt. Een enkelen maal rukt zoo'n dier zich vrij, met achterlating van een poot. Meestal echter laten ze zich zonder verzet verslinden; sommige piepen, andere niet.

Toen zij van het voorjaar uit haar winterslaap kwam, vervelde ze niet. Het werd Juli, en nog was het haar niet gelukt, haar huid kwijt te raken. Zij werd al valer en het was duidelijk, dat ze moest vervellen. Haar oogen werden dof als matglas, en de slang natuurlijk

OPROEP TOT HET MERKEN VAN OOIEVAARS.

69

zoo goed als blind. Eten deed ze niet meer en was geheel versuft. Ze lag dagen aaneen doodstil op dezelfde plaats. Ik kreeg den raad haar een lauw bad te geven. Onmiddellijk volgde ik deze op en de uitwerking was prachtig. Dadelijk was ze zoo opgewekt mogelijk en den volgenden dag (29 Juli) hing er een mooi hemd in de boomen. Dit was 90 c.M. lang dus 7 c.M. langer dan het vorige. Het is vreemd, dat de slang, slechts 78 c.M. lang is. Zou de huid zoo uitrekken of trok de slang zich zoover in, toen zij gemeten werd, of verliest misschien de huid aan lengte door de dikte van het lichaam der slang? Een tweede meting gaf dezelfde uitkomsten. Het verschil is wel enorm!

De Benthemsche kroop lustig rond in haar nieuw voorjaars(?)kleed. Onmiddellijk deed zij een aanval op eenige kikkers, die zij met smaak opat. Of zij echter de voorkeur geeft aan padden weet ik niet; ik zal er de proef eens van nemen,

Amsterdam.

D. BURGER.

OPROEP TOT HET MERKEN VAN OOIEVAARS.

ANDERMAAL kom ik tot de talrijke lezers van *D. L. N.* met een dringend verzoek om steun bij het merken van jonge ooievaars op het nest, teneinde op deze wijze den trek te bestudeeren. Met geringe moeite kunnen alle bezitters van een nest en zij, die er een in hun omgeving weten, meewerken aan de oplossing van een vraagstuk, waarin alle Nederlanders, voor wie de ooievaar zulk een goede bekende is, zeker belang zullen stellen.

Laat ik ter opwekking eerst eens in 't kort mededeeling doen van de op die manier in Oost-Pruisen bereikte resultaten. Daar zijn op initiatief van de vogelwacht te Rossitten in den loop van vier jaren een 3000-tal nestjongen geringd. Daarvan werden er tot nu toe 35 teruggevangen, waarvan 14 in Afrika en 4 in Azië. Vermakelijk is het dikwijls, te lezen, langs welke omwegen deze ringen uit de handen der inboorlingen, die van het opschrift »Vogelwarte Rossitten« niets begrepen, weer in het bezit van de vogelwacht geraakten. Intusschen zijn wij nu in staat vrij nauwkeurig de trekwegen dezer Oost-Pruisische ooievaars aan te geven.

Terwijl in 't algemeen de vogeltrek in W.-Europa van het N.-O. naar het Z.-W. gericht is, wat ook door de ringproeven met bonte kraaien (zie jaargang XIV pag. 208) en kokmeeuwen bevestigd werd; blijkt het dat die der Pruisische ooievaars van het N.-W. naar 't Z.-O. loopt, gelijk uit bijgaand kaartje, waarop

